

Κεσοδνή (ή) καὶ κοινῶς (τδ). Ἑλληνικὴν κερκόπολις
τῆς Ἀνατ. Θράκης μέχρι τοῦ 1922 κατωκεῖτο κατὰ τὰ δύο
τρίτα ἀπὸ Ἑλλήνων καὶ κατὰ τὸ 1/3 ἀπὸ τούρκους, ἀπετέλει
δὲ τὸν κῆμβρον τῶν συγκοινωνιῶν ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως καὶ
Μ. Γεφύρας πρὸς τὴν Καλλίπολιν καὶ ἀπὸ Ραιδεσιτοῦ καὶ
Μαλγάρου πρὸς τὴν Ἀ. Θράκην. Καίτιαι ἐκὶ ὑψηλῆς τοποθε-
σίας, καθανῶς τῆς Κισσίνης τοῦ Σουλῆ καὶ παρὰ τὴν ἀρ-
χαῖαν Κισσίνην τοῦ Ἡσυχίου Ἀλεξανδρέως. Μέχρις ἐσχά-
των εἰς ὀκτώσασιν μίθς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Κεσοδνῆς ἐκὶ ὑψη-
λοῦ λόφου ἐσώζοντο ἐρείκρια παλαιοῦ φρουρίου τοῦ Παληδ-
καστροῦ κατὰ τὴν ἐπιτόλιον ὀνομασίαν, τοῦ Κισσοῦ δὲ κα-
τὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ ὄνομα ἀναφέρει ὁ Ἀεροπολίτης
σελ. 55 καὶ 77, μνημονεύεται δὲ ὡς καλιχίνιον ὁ τε Στρά-
βων βιβ. Ζι σελ. 460 καὶ ὁ Κατοικουμένης βιβλ. ΙΙ κεφ. 22.
Εἰς Κισσίνην ~~δὲ~~ μετωνόμασε τὴν καλιχίνην καὶ ἡ ἑλληνικὴ
διοίκησις ἐν Ἀνατ. Θράκῃ κατὰ τὸ 1921. Ὅτι καὶ κατὰ
τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ὑπῆρχεν
ἐκεῖ φρούριον μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἱστορικὸς Χάρμερ, λέγων
ὅτι ὁ τούρκος στρατηγὸς Ἑβρενός (1360) ἐγένετο κύριος
τοῦ φρουρίου Κεσοδν, κειμένου μεταξὺ τῆς ἀρχαίας Σερακέλ-
λης καὶ Κυψέλων. (Ἱστορ. Ὀθωμαν. Αὐτοκρατ. τὸμ. Α. σελ. 195)
Ἡ Κεσοδνή ἐλέγετο καὶ Ρούσκιον καὶ μὲ τὰ ὄνοματά αὐτά
σημειοῦται εἰς πολλοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας. Ὁ μελέτιος
Ἀθηνῶν εἰς τὴν γεωγραφίαν του (σελ. 104 τὸμ. Βι!) τὴν
ὀνομάζει Τεπηρίδα, Τεπηρίον, Κισσοῦπολιν, Κισσοδν καὶ Ρούσ-
κιον. Ἡ τελευταία ὀνομασία Ρούσκιον θὰ προῦλθε προφα-
νῶς ἐκ παραφθορῆς τῆς ὀνομασίας τοῦ παρὰ Βυζαντινοῖς

Ρουσιον (Θεοφ. χρον. σελ. 156 έκδ. Βενετίας, Άννα Κομνη-
νή σελ. 169, Νικήτας Χωνιάτης σελ. 830, *Tafel Symbol B.*
121. περί Ρουσιού) τό όποϊον θά συνεχωνεύθη μετ' αὐτῆς
εἰς μίαν πόλιν, ὅπως συνέβη καί μέ τās παρακειμένες
κώμας ἐπί τῆς Μ. θαλάσσης Πόδημα καί Ἰσκόες τῆς περιφε-
ρείας Μετρῶν. Ἐν καί τό αὐτό χωρίον ἐλέγετο ἀπό τοῦς
Τούρκους Πόδημα καί ἀπό τοῦς Ἕλληνας Ἰσκόες. Ὁ περιη-
γητής *Paul Ricard*.. (1715) εἰς τό. *Baiken* σελ. 65
λέγει: πῆγαμεν εἰς τό Ρουσκιοῦ ἢ Κεσσόνην, μικράν πό-
λιν, ὅπου ἐπί λόφου ὑπάρχουσιν ἑκατόν ἀνεμόμυλοι καί
ὅπου ἀλέθεται σιτάρι διά τόν στρατόν τοῦ Μεγάλου Κυ-
ρίου (Σουλτάνου). Πολλοί ἀνεμόμυλοι διετήροῦντο καί
μέχρι τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν.

Ἡ Κεσσόνη πρό τοῦ 1920 ἦτο ἔδρα καϊμακέρη καί
ὑπῆγετο διοικητικῶς εἰς τό μουτσαριφλίε τῆς Καλλι-
πόλεως. Ἐπί τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς, ἡ ὁποία ἐσεβάσθη
τήν τουρκικὴν διαίρεσιν ὑπῆρξεν ἔδρα ὑποδιοικήσεως
καί εἶχε ὑπό τήν δικαιοδοσίαν της 55 χωρία καί συνοι-
κισμούς. Σήμερον μετὰ τήν ἀνταλλαγὴν τῶν ἑλληνοτουρ-
κικῶν πληθυσμῶν ἀποτελεῖ μόνον ἔδραν δήμου. Οἱ κά-
τοικοι αὐτῆς πρό τοῦ 1912 ἀνῆρχοντο εἰς δέκα περίπου
χιλιάδας καί κατεγίνοντο εἰς τήν γεωργίαν, τήν κτηνο-
τροφίαν καί τό ἐμπόριον. Κατά τοῦς ἀνθελληνικοῦς
διαγροῦς τῆς Θράκης οἱ Ἕλληνες ἐξετοπίσθησαν κατά
μέγα μέρος ἀπό τοῦς Ναοτούρκους καί ὁ πληθυσμὸς αὐ-
τῆς ἐμειώθη αἰσθητῶς. Εἰς τήν ἀπογραφὴν τοῦ 1920 οἱ
κάτοικοι αὐτῆς μόλις συνεποσοῦντο εἰς 5.300. Ἐκκλη-
σιαστικῶς ἡ Κ. ὑπῆγετο εἰς τόν μητροπολίτην Ἡρα-
κλεῖας-Γαϊδεστοῦ, τόν ὁποῖον ἀντεπροσώπευε ἐκεῖ ἀνώ-

τερως τιτλοῦχος. Οἱ Ἕλληνας τῆς Κ. εἶχον δύο ἐπαρχί-
 σιας τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ
 δύο παρεκκλησία, τῆς Παναγίας, τὸ ὁποῖον ἀνήκειν εἰς
 τὸν Π. Τάφον, καὶ τοῦ ἁγίου Βλασίου, ἁγιοσμοτα δὲ τοῦ
 ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῆς ζωοδόχου Πηγῆς. Οἱ Τούρκοι εἶ-
 χον δύο τσαρῖα καὶ ἓνα μεσδῆτ. Εἰς τὸ σχολεῖα τῶν
 δύο συνοδικῶν λατῶν ὑπῆρχεν ἀριστα. Οἱ Ἕλληνας διετήρουν
 δύο ἀρρεναγωγεῖα καὶ δύο παρθεναγωγεῖα, οἱ δὲ τούρκοι
 ἦσαν προικισμένῃ ἀπὸ μίαν δημοτικὴν καὶ μίαν ἀστι-
 κὴν σχολὴν (ρουστιά). Τὰ κυριότερα προϊόντα τῆς Κ.
 ἦσαν δημητριακοὶ καρποὶ, συσαρέλαια, κρέατα, κασέρια
 καὶ δαίτη μετὰξ.

Τὰ χωρῖα τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἰκιοδικί-
 κησιν Κ. κατὰ τὸ 1822 ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Κισσάνη - Ἄδελον, Ἄϊος, Ἄμωστη, Ἀργύρια, Ἀσπρονέ-
 ριον, Βέρνη, Βατραχιά, Γαροῦκι, Γλαφυριά, Γραβοῦσα,
 Δισκόντιον, Δόκινα, Πρωϊκόν, Θεοδόρειον, Κάδμη, Κρισ-
 σάριον, Κροσσῆ, Κτέρια, Κόλικον, Λόμπη, Αἰγυνηταίς,
 Μάλτην, Μεδρὰς, Μαχητῆς, Μέγα Ρύσιον, Μετάλλα, Μετώ-
 πη, Μικρόν, Μουσχίνα, Νεδοκοσμος, Παρασκευῆς, Παρθένιου
 Πῆκος, Πολυβάτειον, Ράχη, Ρουάνη, Σαρβύκη, Σάσσος
 Σατήρη, Σεβένιον, Σέγλαι, Σουκρόν, Σταροῦλη, Χατήρα,
 Τόλαντον, Τασητοχώριον, Τέκος, Τιλιάτη, Τόρμος, Τρυφά-
 νιον, Φάγγη, Χατζῆ, Χρυσόλιθος, Φάση.-

Ἀντικῶς τοῦ Μάλγαρα ἦτο ἡ Κε-
 σάνη, κατοικουμένη παρ' Ἰσαρίθμων
 τούρκων καὶ ἑλλήνων εἰς δύο χωρι-
 στὰς συνοικίας. Εἰς τὴν Κεσσάνην, ἡ τὸ
 Κεσσάνιον, οἱ Ἕλληνας κάτοικοι ἐνη-
 μέρουν καὶ ἦσαν πλουσιώτατοι μολο-
 νότι δὲν εἶχον ἀγροτικά κτήματα, ἦ-
 σαν ὅλοι ἐμπροσθέντες καὶ ἐπαγγελ-
 ματῖαι. *Αἰ 1938*

633